

ἄλλα κατάστιχα. Τρίζουν αἱ γραφίδες. Ὁ γηραιὸς ταμίης περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν ὑπαρχηγῶν ἔχει τὸ ἦθος περίφροντι καὶ φοβερόν. Ἐκ διαλειμμάτων ὁ Φρομὼν πρὶν ἢ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀμύχαν προσέρχεται μὲ τὸ σίγαρον εἰς τὸ στόμα, μὲ τὰ χειρόκτια εἰς τὰς χεῖρας, κομψός. Βαδίζει βραδέως, ἀκροποδητεῖ, κύπτει ἀπὸ τῆς θυρίδος καὶ ἐρωτᾷ :

— Λοιπόν; . . . προχωρεῖ ἡ ἐργασία :

Ὁ Σιγισμὸνδος ἐκφέρει γρυλλισμόν καὶ ὁ νεαρὸς καταστηματοῦχος ἀπέρχεται μὴ τολμῶν νὰ ἐρωτήσῃ τι πλέον. Μαντεύει ἐκ τοῦ ἤθους τοῦ ταμίου ὅτι αἱ εἰδήσεις εἶνε κακάι.

Τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἐπαναστάσεων, ὅτε ἐμάχοντο ἐντὸς τῆς αὐλῆς τοῦ ἐργοστασίου, οὐδέποτε ἐλειονότερος ἰσολογισμὸς ἐγένετο εἰς τὸν οἶκον Φρομῶν. Τὰ ἐσοδα καὶ τὰ ἐξοδα ἦσαν ἴσα περίπου. Τὰ γενικὰ ἐξοδα εἶχον ἀπορροφήσει τὰ πάντα, ἐπὶ πλέον δὲ ὁ Φρομὼν εὐρίσκειτο χρεώστης σημαντικοῦ ποσοῦ ἀπέναντι τοῦ ταμίου. Ἀξιοθρήνητος ἦτο ὁ ὄψις τοῦ γηραιοῦ Πλανῆ ὅτε τὴν 31 Δεκεμβρίου ἀνῆλθεν ὅπως ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν Γεώργιον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐργασίας του.

Ὁ Γεώργιος ἀποδέχθη τὴν ἀγγελίαν μετὰ φαιδρότητος, μαλλον. Ἦλπιζεν ὅτι τὸ ἐπιὸν ἔτος αἱ ὑποθέσεις θὰ ἔβαινον καλλίτερα. Ὅπως ἀποδώσῃ δὲ εἰς τὸν ταμίαν τὴν καλὴν διάθεσιν ἐχορήγησεν αὐτῷ ὄψεαν ἑκατὸν ἐκ χιλίων φραγκῶν. Ἀντὶ τῶν πεντακοσίων, ἅτινα ἐδίδεν ἄλλοτε πρὸς αὐτὸν ὁ θεὸς του. Ἡ αὐτὴ γενναϊδωρὸς διάθεσις ἐξεδηλώθη πρὸς πάντας, ἐν τῇ γενικῇ δὲ εὐαρεσκείᾳ ἐλησμονήθη ταχέως τὸ θλιβερόν ἀποτέλεσμα τῶν λογαριασμῶν τοῦ λήξαντος ἔτους. Ὡς πρὸς τὸν Ῥίσλερ δέ, ὁ Γεώργιος ἀνεδέχθη νὰ καταστήσῃ αὐτὸν ἐνήμερον εἰς τὰ τῆς καταστάσεως.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ μικρὸν γραφεῖον τοῦ συντακτοῦ του, ἐνθα τὸ φῶς ὥς εἰς ἐργαστήριον καλλιτέχνου, κατέπιπτεν ἄνωθεν ἐπὶ τοῦ ρεμβάζοντος ἐφευρέτου, ὁ Φρομὼν ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, αἰσχυνόμενος καὶ αἰσθανόμενος τυφλὴν συνειδήτος δι' ὅτι ἤρχετο νὰ πράξῃ.

Ὁ Ῥίσλερ ἀκούσας τὸν κρότον τῆς θύρας ἐστράφη περιχαρής.

— Γεώργιε, Γεώργιε, φίλε μου! . . . Τὴν εὐρηκα τέλος πάντων τὴν ἐκτυπωτικὴν μηχανήν! . . . ἀνέκραξεν. Ὑπάρχουν ἀκόμη μερικαὶ ἀτέλειαι, ἀλλ' ἀδιάφορον! . . . Τώρα εἰμαι βέβαιος περὶ τοῦ ἔργου μου. . . Ὁὐκ ἰδῆς, θὰ ἰδῆς! Ἀ, οἱ Προσασσῶν δὲν θὰ ἠμπορέσουν νὰ παλαίσουν! . . . Μὲ τὴν ἐκτυπωτικὴν μηχανὴν Ῥίσλερ καταβάλλομεν πάντα συνγωνισμόν!

(Ἔπεται συνέχεια).

ΛΗΣΜΟΝΗΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Αἱ κάτωθι σελίδες ἀπεσπάσθησαν ἐκ τοῦ πρώτου τόμου τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Ἑστίας τοῦ περιλαμβανόμενης τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη. Ἐν αὐταῖς ὁ στρατάρχης τῆς Πελοποννήσου μετὰ τῆς χαρακτηρίζουσας αὐτὸν στωμυλίας ἀφηγεῖται τὰ κατὰ τὴν καταδίωξιν τῆς οἰκογενείας του ὑπὸ τῶν Τούρκων. ἐν ἔτει 1808.

Ἡ ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ ΤΩΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΑΙΩΝ

... Ἐμάθαμε ὅτι ἦλθε τὸ συνοδικὸ καὶ τὸ φερμάνι ἐμάχωξα ὅλους ἕως 150 καὶ τοὺς εἶπα νὰ ἀναχωρήσωμε νὰ πᾶμε εἰς τὴν Ζάκυνθον· αὐτοὶ ἀφοῦ ἤκουσαν ὅτι οἱ Ρούσσοι εἶχαν πάρει ὅλους τοὺς Ἑλληνας καὶ τοὺς ἐπῆγαν εἰς τὴν Νεάπολι, μὲ ἀπεκρίθησαν ὅλοι μὲ ἓνα στόμα· ὅτι «ἡμεῖς δὲν πηγαίνομεν εἰς τὴν Φραγκίᾳ καὶ θέλομε ν' ἀποθάνωμεν ἐπάνω εἰς τὴν πατρίδα μας». Ὁ ἀδελφός μου ὁ Γιάννης μὲ εἶπε ὅτι «θέλω νὰ μὲ φάγουν τὰ ὄρνεα τοῦ τόπου μας». Τοὺς ἔδωκα ἄλλη μὴ μία γνώμη, νὰ χωρισθοῦμε εἰς μπουλούκια ἀπὸ πέντε ἀπὸ ἑξ, νὰ κρυφθοῦμεν καὶ ἔτσι ν' ἀπεράσῃ ὁ Γεννάρης, ὁ Φλεβάρης καὶ ὁ Μάρτης, ὅσον νὰ λυώσουν τὰ χιόνια, καὶ τότε συναζόμεθα καὶ περπατοῦμε καθὼς καὶ προτίτερα· καὶ αὐτὸ τὸ πρόβαλα, διότι εἰς τρεῖς μῆνες ἦθελον σκορπισθοῦν τὰ ὄρδια καὶ ἐγλυτώναμεν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν κίνδυνον· αὐτοὶ μ' ἀπεκρίθησαν ὅτι· «δὲν πᾶμε νὰ ἐξοδεύσωμε τὰ λίγα γρόσια ὅπου ἔχομε, διατὶ οἱ καπεταναῖοι ἐσεῖς πέρνητε ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας»· καὶ ἐγὼ τοὺς εἶπα ὅτι· «καματε τοῦτο καὶ ὅταν τὸν Μάρτη σμιζώμεν τοὺς ἀποζημιώσω εἰς ὅσα ἐξόδευσαν». Αὐτοὶ δὲν ἄκουσαν καὶ ἔτσι ἐκπρυχθήκαμεν μὲ τὴν σημαίαν ἀνοικτὴν εἰς ὅλας τὰς δυνάμεις τοῦ Μωρέως. — Ἡ σημαία εἶχεν ἓνα Χ, εἶχε καὶ ἄστρα καὶ φεγγάρι. — Τοὺς Κοντσαμπασίδες τοῦ Μωρέως τοὺς εἶχαν ἐνέχυρον εἰς τὴν Τριπολιτσᾶ τοὺς φίλους μας ὅπου εἶχαμεν εἰς τὴν Μάνη, καθὼς Κουμπουτουράκιδες, Μουρτζίνους καὶ λοιπούς, τοὺς εἶχεν ὁ Ἀντωνόμπεης ἐξορίσῃ εἰς τὴν Ζάκυνθον, καὶ δὲν εἶχαμε πλέον καταφύγιον εἰς τὴν Μάνη. Καὶ τὰ βουνὰ ἦσαν γεμάτα χιόνια καὶ δὲν εἰμπορούσαμε νὰ πᾶμε, ἀμὴ 30 ἐχωρίσθησαν κατὰ τὰ Πηγὰδια καὶ οἱ ἄλλοι ἀνοίξαμεν μπαίρακι καὶ ἐτραβήξαμεν κατὰ τὸν Ἅγιον Πέτρο. Ἐστείλαμεν εἰς τὰ Βέρβενα νὰ μᾶς στείλῃ ψωμί καὶ ζωτροφίας, καὶ αὐτοὶ μᾶς ἀποκρίθησαν· «Ἐχμε βόλια καὶ μπαρούτι», καὶ ἐπήγαμε καὶ τοὺς χαλάσκαμε. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀπεράσαμεν πίσω εἰς τὰ Σαμπάζικα· τότε ἐπρόσταξε ὁ Πασσᾶς ὅλαις ταῖς ἐπαρχίαις διὰ νὰ ἐβγουν Τούρκοι καὶ Ῥωμαῖοι νὰ μᾶς βαρέσουν.

Ἀπὸ Σαμπάζικα ἐκατεβήκαμεν εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Βελανιδιάς, καὶ ἐστείλαμεν εἰς τὴν Καλαμάτα νὰ μᾶς στείλῃ ψωμί καὶ φουσέκια, καὶ οἱ Καλαματιανοὶ ἐβόδουντο νὰ μᾶς στείλουν· ἡμεῖς ἐκινήσαμεν τότε νὰ πάγωμεν μέσα εἰς τὴν Καλαμάτα διὰ νὰ κτυπήσωμεν τοὺς Τούρκους· τότε οἱ προστοὶ μᾶς ἔφερον οἱ ἴδιοι ζαερέ καὶ μπαρουτόβολο καὶ σκουρνάρια εἰς τὸν Ἅγιον Ἠλία πλησίον τῆς Βελανιδιάς· ἀπὸ ἐκεῖ ἐτραβήξαμε τὴν ἡμέραν καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὸ Πήδημα,

σύνορο Καλαμάτας, και τὸ βράδυ ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Τζεφερεμίνι. Μία ὥρα μακρὰ ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου εἴμαστε ἡμεῖς, εἰς τὴν Σκάλα ἦλθε ὁ Κεχαγιάμπεης με 2000 Τούρκους, με τὰ παλουκία. Τὸ βράδυ ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Ἀλιτοῦρι, καὶ ἐκεῖ μᾶς ἐπλάκωσαν Ἀνδρουσανοί, Λεονταρίταις καὶ λοιποὶ ἕως 700 ἦλθαν τὴν αὐγὴν, ἀρχίσαμε τὸν πόλεμον, ἡμεῖς ἐδῆξαμε ἀπὸ τὸ χωριό, τοὺς πῆραμε κυνηγώντας ἕως μίαν ὥραν μακρὰ, τοὺς ἐπῆραμε τέσσαρα ἄτια, πολλοὶ ἐπνίγηκαν εἰς τὸ ποτάμι καὶ ἄλλους ἐσκοτώσαμε, καὶ ἐπῆραμεν πολλὰς ζωτροφίας καὶ πολεμοφόδια.

Ἦκουσαν τὸν πόλεμον τὰ στρατεύματα ὅπου ἦταν εἰς τὴν Σκάλα καὶ ἦλθαν εἰς βοήθειαν τῶν ἐδικῶν των. Ἡμεῖς ὀπισθοχωρήσαμεν καὶ ἐκλεισθήκαμεν εἰς τὸ χωριὸν Ἀλιτοῦρι, καὶ ἐπολεμήσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν, καὶ τὸ βράδυ ἐτραβήξαμε τὰ σπαθία καὶ ἐπῆγαμε κατὰ τῆς Ἀρκαδίας τὰ χωρία ἐπῆγαμεν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ χωρία, καὶ εὗρήκαμε 300 Τούρκους μέσα καὶ δὲν εἰμπορέσαμε νὰ πάρουμε ψωμί. Οἱ Τούρκοι ἀφοῦ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἀλιτοῦρι βλέποντες τὸν τορὸν μας ἐγύρισαν καὶ ἦλθαν ἀπὸ κοντὰ γυρεύοντάς μας. Ὁ Κεχαγιάς ἀρχισε νὰ παλουκῶνῃ τοὺς Χριστιανοὺς (γιατάκηδες), διὰ νὰ δώσῃ φόβον εἰς τὸν κόσμον. Ἦλθαν οἱ Τούρκοι ἐπάνω μας, ἡμεῖς ἐφκειάσαμε ταμπουρία γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσωμε. Οἱ Τούρκοι ἦταν ἐντόπιοι καὶ μᾶς ἐστεῖλαν νὰ φύγωμεν, διότι μᾶς ἐφοδοῦντο ἀκόμη. Ἐφύγαμεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπῆγαμεν εἰς τὰ Κοντοβούνια διὰ ψωμί καὶ ἐπειτα ἐπῆγαμεν εἰς ἓνα βουνὸ νὰ λημεριάσωμεν ἐστεῖλαμεν εἰς τοὺς φίλους μας διὰ νὰ εὗρουν καίκια νὰ ἔμβουμε νὰ φύγωμε, καὶ μᾶς ἀπεκρίθησαν ὅτι τὰ καίκια ἀπὸ τὸν Πύργον ἕως τὸ Νεόκαστρον τὰ ἔχουν ἐμποδισμένα ὅλα, διὰ νὰ μὴν περάσωμεν εἰς τὴν Ζάκυνθον. Ἐγυρισαμε τότε εἰς τὰ μεσόγεια τῆς Πελοποννήσου μᾶς ἐπῆραν ἀπὸ κοντὰ οἱ Τούρκοι, ἐπέρασαμε ψωμί ἀρπαντά. Εἰς τοῦ Ψάρη μᾶς ἐφθασαν οἱ Τούρκοι καὶ ἐπολεμήσαμεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Οἱ συντρόφοι μου ἀρχισαν νὰ φεύγουν ἀποστάς, ἐπειδὴ καὶ ὅλαις ταῖς ἡμέραις ἐπολεμοῦσαν καὶ τὴν νύκτα ἐπεριπατοῦσαν καὶ μᾶς ἐφυγαν ἕως 40 καὶ ἀπὸ 100 ἐμείναμε 60. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Λεοντάρι ἀποπάνου, καὶ μᾶς εὗρηκαν πάλιν ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐφύγαμεν διὰ τὰ Σαμπάζικα, εὗρήκαμεν ἐκεῖ μία τετρακοσάρια Τούρκους ἐνῶ ἐνομήσαμε ὅτι δὲν θὰ εὗρωμε.

Ἐπολεμήσαμε καὶ ἐκεῖ με τοὺς Τούρκους. Ἐσώσαμε τὰ φουσέκια, τὸ ψωμί ὀλίγο. Τὸ βράδυ τοὺς εἶπα ὅτι δὲν ἠμπορούσαμε νὰ ζοῦμε ὅλοι μαζί, ἀλλὰ νὰ διαμοιρασθοῦμε καὶ ἐτοὶ ἐχωρισθήκαμε λέγοντες ὁ ἓνας τὸν ἄλλον: «Καλὴ ἀντάμωσι εἰς τὸν κόσμον τὸν ἄλλον». Ἐκράτησα μόνον 19 συγγενεῖς μου καὶ ἓνα καπετὰν Γιωργό ὅπου δὲν εἶχε ποῦ νὰ ὑπάγῃ. Εἰς δεκαπέντε ἡμέρας δὲν ἔμεινε κανένας ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἐχώρισαν ἀπὸ ἐμένα ἀπὸ τοὺς 19 δὺς μου πρῶτα ἐξαδέλφια μὴν ἠμπορῶντας πλέον νὰ βασιάζουν τὴν πείναν καὶ τοὺς κόπους (ἀποστασίλα) ἐκρύφθησαν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τοὺς εὗρήκαμε καὶ τοὺς ἐσκοτώσαν καὶ ἐμείναμε 17. Μὴν ἡξεύροντας, ἐπῆγαμεν καὶ ἐλημεριάσαμεν ἀνάμεσα εἰς τρεῖς παγανιαῖς. Ἡ τύχη μᾶς ἔκαμε καὶ δὲν μᾶς εἶδαν παρὰ τὸ βράδυ καὶ ἐξανασάνκαμεν ὀλίγο. Μᾶς εὗρηκαν, ἐσταθίκαμεν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσωμε ἀναμεσόν

των πολεμῶντας καὶ νὰ γλυτώσωμεν καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον. Τὴν νύκτα ἐτραβήξαμε κατὰ τὸν κάμπον τοῦ Λεονταρίου, ἀκούσαμε πολλὰς μπαταριαῖς καὶ ἔπαρταν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη καὶ δὲν ἡξεύραμε τί ἦτον. Ἡ μπαταρία ἦτο σημεῖον ὅτι ἐδῶθεν ὑπάγουν οἱ κλέφται. Τὴν νύκτα ἐπῆγαμεν εἰς τὸ Ἀνεμιοδούρι διὰ ψωμί, εὗρήκαμε μόνον ταῖς γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες ἦταν εἰς τὰ Διάσιλα, καὶ ἐφύλαγαν με τοὺς Τούρκους. Τὰ σκυλιὰ ὅπου ἀλίκταχν ἐδῶσαν ὑποψίαν, ἦλθαν οἱ Τούρκοι καὶ μᾶς πολιορκήσαν. Ὅταν ἐξῆλθον οἱ Τούρκοι, ἀρχισαν τὰ σκυλιὰ νὰ γαυγίζουν, ἐκατάλαβα καὶ ἐγὼ ὅτι ἦλθαν Τούρκοι τότε ἐπῆρα ταῖς φαμίλιας μαζί ἕως ὅτου ὅπου ἦρα ἀνοικτὸν τὸν δρόμον, ταῖς ἀρχίκαμε καὶ ἐπῆραμε τὴν δημοσίαν τῆς Τριπολιτσᾶς καὶ ἐπῆγαμε εἰς τὸ Βαλτέτσι ἀποπάνω νὰ λημεριάσωμε. Οἱ γυναῖκες τοῦ χωριοῦ μᾶς ἐγνώρισαν καὶ εὐθὺς ἔδωκαν παντοῦ τὴν εἰδησιν ὅτι: «ἐδῶθε πάγει ὁ Κολοκοτρώνης», καὶ μᾶς ἐπῆραν κυνηγώντας. Τὸ δειλινὸ ἐφύγαμε καὶ ἐστρεψα κατὰ τὴν Καρύταινα, καὶ διὰ νὰ μὴν γνωρίσουν τὸν τορὸν, ἀπὸ πέτρα εἰς πέτρα ἐπῆγαμεν εἰς μίαν στάνη, καὶ μᾶς εἶπαν πῶς ἦτον γεμάτη Τούρκοι. Τότε ἀπεφάσισα νὰ γείνωμε εἰς τέσσαρα μπουλούκια καὶ νὰ ὑπάγωμεν εἰς φίλους νὰ κρυφθοῦμε. Ὁ Ἀντώνιος ὁ Κολοκοτρώνης με ἄλλον ἓνα ἐκρίβηκε εἰς τοὺς συγγενεῖς μας, τὸν Δημητράκη Κολοκοτρώνη με ἄλλους τρεῖς νὰ πάνε νὰ κρυφθοῦν εἰς τὴν Βυτίνα, ὅπου εἶχαμε συγγενεῖς, καὶ τὸν ἀδελφόν μου Γιάννη με ἄλλους τέσσερους νὰ ὑπάγῃ ἀποκάτω εἰς τὴν Δημητσάνα, ὅπου εἶν' ἓνα χωριό, διὰ νὰ τοὺς κρυφῇ ἓνας πιστὸς φίλος ὅπου εἶχαμε. Ὁ Ἀντώνης ἐγλύτωσε καὶ σώζεται ἕως τὴν σήμερον. Ὁ Δημητράκης ἐκάθησε δύο ἡμέρας εἰς τὴν Βυτίνα, ἐφυγε ἀπὸ ἐκεῖ. Τοῦ Δημητράκη τοῦ ἐκούσαν τὸ κεφάλι καὶ τὸ χερί, τὸ παρησίσασαν ὡς δικό μου, ἐπειδὴ εἶχε γραμματα. Ὁ Γιάννης δὲν εὗρε τὸν φίλον του, ἐπῆγε εἰς τοὺς Αἰμυαλοὺς, μοναστήρι, τοῦ ἔδωκε ἓνας καλόγερος φαγὶ καὶ ἐπειτα ἐπῆγε, ἔδωσε εἰδησιν εἰς τοὺς Τούρκους, ἐπῆγαν, τὸν πολιορκήσαν εἰς τὸν ληνὸν καὶ τὸν ἐκότωσαν.

Ἐγὼ ἔμεινα με ἄλλους τέσσερους, ἐπῆγα εἰς ἐνὸς φίλου μου προστοῦ εἰς τὸ Πυργάκι, ὀνομαζόμενον κύρ Πιρατικεῦ, εὗρηκα τὸ παιδί του, ἐπειδὴ αὐτὸν τὸν εἶχαν εἰς τὴν Καρύταιναν, διὰ νὰ κρυφθῇ. «Ἐγὼ σὰς ἐφύλαχα τόσον καιρὸ, τώρα πρέπει νὰ με φυλάξετε καὶ σεις». Με ἐπῆγε εἰς μίαν τρύπα καὶ τὸν ἐστεῖλα ἕως τὴν Βυτίνα διὰ νὰ μάθῃ τί γίνεται. Ὁ μῆνας ἦτο Γενάρης. Εἴκοσι ἡμέραις ἔμειναμε ζωντανοὶ ἀφ' οὗ μᾶς κινέτρειαν. Αὐτὸ τὸ παιδί ἔδωσε εἰδησιν τοῦ πατρὸς του. Καὶ αὐτὸς ἐπῆγε εἰς τὴν Βυτίνα καὶ ἐπῆρε τοὺς Τούρκους διὰ νὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν τρύπα νὰ μᾶς πιάσουν, ἀλλὰ ἦλθε ἐμπροστὰ διὰ νὰ ἰδῇ ἂν εἴμεθα ἐκεῖ ἀκόμη ἦτον ἀρματωμένους, τὸν ἠρώτησα: «Κατὶ ἀρματωμένους, Ζαχαρία;» τοῦ εἶπα καὶ ἔβαλα εὐθὺς ὑποψία τοῦ εἶπα: «Βρὲ νὰ μὴ μᾶς ἐπρόδωσες;» αὐτὸς μοῦ ἀπεκρίθη: «Δὲν γίνεται αὐτό». Ἐν ᾧ ἐπῆγαμε αὐτὸς νὰ τοὺς μιλήσῃ, ἐγὼ με τοὺς ἄλλους τέσσερους ἐπῆρα τὸ βουνό, καὶ ἠμπορούσαμε νὰ περπατοῦμε μᾶς ἐκυνηγοῦσαν ὅλην τὴν ἡμέραν ἕως τὸ Ζυγοβίσι.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐσκοτώσαν τὸν ἀδελφόν μου καὶ ἔκαμαν χαράς οἱ Τούρκοι. Εὐθὺς ἐκατάλαβα, ὅτι

τούς ἐσκότωσαν, ἀφοῦ ἤκουσα ταῖς μπαταριαῖς, τὸ σημεῖον τῆς χαρᾶς των. Ἐτραβήξα λοιπὸν διὰ τὴν Λιοθώρα εἰς τὸν γέρο Κόλια καὶ Δημήτρην γαμβρόν μου· τοὺς εἶχαν ἐνέχυρον εἰς τὴν Καρύταινα καὶ δὲν εὐρηκα παρὰ μόνον τὸν ἀδελφόν του τὸν Γεωργάκη εἰς τὴν στάνη· ὠμίλησα τοῦ Γεωργάκη, μᾶς ἔφερε ψωμί, καὶ τὸν εἶπα νὰ ὑπάγῃ ἕως εἰς τὴν Ζάτουνα. Ἐμαθε ὅτι ἐσκότωσαν ὅλους τοὺς ἰδικούς μας.

Θ. ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ

ΚΑΙ ΤΟΤΕ...

Ἐκεῖ π' ἀγριεμμένοι βράχος
Γέρνει ἔς τὴν ἄκρη τῆς θαλάσσης
Ἦρθα κ' ἐστάθηκα μονάχος.
Γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ποῦ θὰ περάσῃς.
Κι' ἀπὸ τὰ μάτια μου ἕνα δάκρυ
Κύλησε μόνο, σιγαλό,
Ὅταν προσπέρασες ἔς τὴν ἄκρη
Κ' ἐχάθηκες μέσ' ἔς τὸ γιολό.

Ἐκεῖ ἔς τὸ ἴδιο τάκρογιάλι
Κάποιον καιρὸν εὐτυχισμένο
Μονάχος θεὸς νάρθῃ καὶ πάλι
Καὶ θὰ σταθῇ νὰ σὲ προσμένω.
Κι' ἅμα σὲ ἰδῶ καὶ σ' ἀντικρύσω,
Καθὼς ἐκείνη τῇ φορᾷ,
Καὶ τότε πάλι θὰ δακρύσω...
Μὰ θὰ δακρύσω ἀπὸ χαρᾶ.

(1887) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΓΗΝ

Τὴν 13)25 ἐωρτάσθη ἐν Αὐστρίᾳ ἡ εἰκοσαετηρὶς τῶν ταχυδρομικῶν δελταρίων.

— Εἰς τινὰ μέρη τῆς Γερμανίας ἐνέσκηψε φέτος ὁ χειμὼν πρόωρος καὶ δριμύτατος. Εἰς τὰ Γιγάντια Ὅρη τῶν ἑσπέρων παγεῖα καὶ ἐτέθησαν ἤδη εἰς ἐνέργειαν τὰ παγοδρομικὰ ἑλκυστρα κατὰ μῆνα Σεπτεμβρίου, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αὐτοὶ οἱ πρεσβύτατοι κάτοικοι δὲν ἐνθυμῶνται νὰ συνέβη ἄλλοτε.

— Φαίνεται ὅτι τὸ ἐμπόριον τῶν ἀνθῶν εἶνε ἐκ τῶν μᾶλλον ἐπικερδῶν ἐπαγγελματίων ἐν Ἱταλίᾳ. Ἐν Νεαπόλει ὑπάρχει πωλητρία ἀνθῶν γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ὄνομα Ὁ ραΐα Ἀδελίνα, ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς ὁποίας ἐκλάπησαν ἐσχάτως εἰς χρήματα καὶ κοσμήματα 40 χιλιάδες ἰταλικαὶ λίραι.

— Ἐπερατώθη ἡ ἐξωτερικὴ ἐπισκευὴ τοῦ ἐν Βενετίᾳ δουκικοῦ παλατίου ἧτις διήρκεσεν ἐπὶ 20 ὅλα ἔτη.

— Ἀφοῦ ἐφωτίσθησαν ἀνὰτορα καὶ θέατρα καὶ ὁδοὶ καὶ ἐργοστάσια δι' ἡλεκτρικοῦ φωτός, φωτίζεται νῦν καὶ... μοναστήριον, τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τοῦ Ἐσκουριαλ ἐν Ἰσπανίᾳ.

— Σπάνιον παραδειγμα ἀφροσύνης: Πρὸ τινος διετάχθη ἡ μεταστάθμευσις τοῦ ἐν Πίλσεν ἐδρεύοντος αὐστριακοῦ συντάγματος εἰς Πράγαν. Σαντεῖα δὲ τοῦτο 150 ὑπηρετρίαι κατέλιπον τὰς ἐν Πίλσεν οἰκίας ἐν αἷς ὑπηρετοῦν καὶ μετέβησαν εἰς Πράγαν ὅπως εὔρωσι θέσιν ἐκεῖ, πλησίον τῶν προσφιλῶν ἐξ ἀδέλφων των.

— Εἰς τὸν μηχανικὸν Ἀϊφφελ, τὸν ἰδρυτὴν τοῦ ὁμωνύμου πύργου, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἀπένειμε τὸ παράσημον τῶν Ταξιαρχῶν τοῦ Σωτήρος.

— Τὸ βαθύτατον μέρος θαλάσσης κεῖται εἰς τὸν νότιον Ἀτλαντικὸν Ὠκεανὸν μετὰ τῆς νήσου Τριστάν δ' Ἀκούνα καὶ τοῦ Ρίο δὲ λα Πλάτα. Τὸ βάθος τοῦ ὕδατος ἐκεῖ φθάνει εἰς 40,236 πόδας ἧτοι 83)4 ἀγγλικά μίλλια. Τὸ βάθος τοῦτο ὑπερέχει κατὰ 17,000 πόδας τοῦ ὕψους τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους τῆς γῆς.

— Ὁ διάσημος γερμανὸς συγγραφεὺς Γουσταῦος Φράυταχ ἐκδίδει κατὰ τὰς ἀρχὰς ὀκτωβρίου σελίδας ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων του ὑπὸ τὸν τίτλον: Der Kronprinz und die deutsche Kaiserkrone. Αἱ σελίδες αὗται ἀναφέρονται εἰς τὸν ποτε διάδοχον καὶ βραδύτερον αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας Φρειδερίκον Γ', μεθ' οὗ διὰ στενῆς φιλίας συνεδέετο ὁ Φράυταχ.

— Ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Ἀγγλίᾳ ὁ γνωστότατος συγγραφεὺς τῆς Λευκοφόρου καὶ πλείστων ἄλλων μυθιστορημάτων Οὐίλκι Κόλλινς ἐκ θυγατρὸς γαμβρὸς τοῦ Δίκινς.

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ

Ὁ Ἀγαθόπουλος ἐνοικιαστής.

— Πολὺ καλὸ τὸ σπίτι σας, κυρία μου, ἀλλὰ διατάζω νὰ τὸ πιάσω γιατί μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε πολὺ ὑγιεινόν.

— Καλὲ τί λέτε;

— Τί; θαρρεῖτε πῶς δὲν τὸ ξέρω; ὁ παλαιός σας νοικάρης ἔβγαλε τὸ ποδάρι του καὶ ἔμεινε τρεῖς μῆνες ἔς τὸ κρεβάτι.

Ἐν ἐστιατορίῳ.

— Παιδί, μισὸ πουλὶ τὸ λογαριάζεις μιάμιση δραχμή;

— Μὰ βλέπετε, τὸ ἄλλο μισὸ ποῦ μένει δύσκολα θὰ περθῇ;

Γεῖτων ἀκούσας τὸν διάλογον:

— Παιδί... δὸς μου ἔμένα αὐτὸ τὸ μισὸ πουλὶ ποῦ ἔμεινε.

Μετ' ὀλίγον ἔρχεται ὁ λογαριασμός: «Μισὸ πουλὶ δρ. 2».

— Πῶς; δύο δραχμὰς τὸ πουλὶ ποῦ ἔμεινε;

— Μὰ βλέπετε, ἦτον τὸ τελευταῖόν μας πουλαρικὸ κι' ὅλοι τὸ ζητοῦσαν!

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Οἱ μύρμηκες καὶ ἡ κιμωλία

Ἄν θέλετε νὰ προφυλάξετε δένδρον τι ἀπὸ ἐπιδρομῆς τῶν μυρμηκῶν διαγράψετε περὶ τὸν κορμὸν αὐτοῦ κύκλον διὰ κιμωλίας. Δι' τοῦ αὐτοῦ τρόπου αἱ οἰκοδόσονται δύνανται νὰ προφυλάττωσι τὰ τρόφιμα, ἂν ἐπὶ τῆς σανίδος τοῦ ἐρμαρίου διαγράψωσι τοιοῦτους κύκλους περὶ τὰς βάσεις τῶν δοχείων ἢ τῶν πινακίων. Εἶνε παρὰ τοσοῦτον ὁ φόβος ὃν ἐμπνέει εἰς τὰ μικρὰ ταῦτα ἔντομα ἡ λευκὴ γραμμὴ τῆς κιμωλίας. Μύρμηξ τιθέμενος ἐν τῷ τοιοῦτου κύκλου μένει αἰχμάλωτος μὴ τολμῶν νὰ τον διέλθῃ.